

Det ligger naturligt for mig, ligesom jeg tror det gjør det for Enhver, der har med en Kommunes Bestyrelse at gjøre, at man gjør, hvad man kan, for at skaffe Befolkningen de Goder, man formaar, og navnlig søger at skaffe de Sundhedsbetingelser tilstede, som i høi Grad mangle rundt omkring. Jeg vedkjender mig, at det idetmindste er mit Formaal, og jeg vil aldrig fortryde det, hvilken Bedømmelse der end i den Henseende gives over mig, om den er nok saa ugunstig. Jeg gjør i den Henseende, hvad jeg kan; lykkes mine Bestræbelser ikke, faar det at være; men jeg anser det ligesom for min Pligt at gjøre i den Henseende, hvad jeg formaar. Fra den Betragtning er jeg gaaet ud ved at stille dette Forslag, og jeg kan paa ingen Maade tro, at det skulde kunne betragtes, som om det vilde være til Stade enten for de Fattige eller for de Rige, tværtimod maa jeg tro, at Foranstaltningen i og for sig er mest nødvendig overfor den hele fattige Klasse, overfor Arbejderne, der nødvendigvis ere de, der ere mest udsatte for at lide Stade ved Salget af usundt Kjød. Det erede Medlem har klaget over, og mente, det var en stor Feil, mente, at man vilde gjøre navnlig Slagterne eller Falbyderne af Kjødet en meget stor Uret ved den Undersøgelse, som skal finde Sted, og at Faren navnlig bestod deri, at denne Undersøgelse ved sagtyndigt Skjøn kunde være feil. Det sagtyndige Skjøn kunde afgive en feil Dom over Kjødet, og fra denne Dom havde ingen Appel. Men hvad er da Tilstanden for Dieblifket. Det er jo ved mange Love paalagt Politiet at føre Tilsyn ogsaa med Levnetsmidler, det er dets Pligt, og Befolkningen klager jo selv i høi Grad over, at Politiet ikke tager sig denne Sag nær nok, at det laaber det mangle paa tilbørlig Undersøgelse. Denne Undersøgelse foregaar jo ved Hjælp af de Kræfter, hvorover man er iftaand til at raade; man har en Dyrlæge, man har en Slagter og en Politimand til Hjælp til at se paa dette Kjød, og naar dette Skjøn finder, at der falbydes noget Kjød, bliver det anholdt, og foreløbig tillades det ikke, at det sælges. Naar det derimod ligesom tydelig kan skjønnes, at det er aldeles usundt, eller det kan oplyses, at det er af et usundt Kreatur, kan jo den Bestkommende ogsaa straffes efter den nuværende Lovgivning, men det, der opnaas ved det sagtyndige Skjøn, som indføres ved Hjælp af de oprettede Slagtehus, er, at der er et fast Personale, som beskæftiger sig med disse Undersøgelser, og som derved faar en større Dvælse end andre Folk, som kun se det i Ny og Næ og paa Torvedagene. Denne Dvælse kommer netop Undersøgelsens Nødvendighed tilgode. Jeg tror altsaa, at der netop vil vindes for Sælgerne det, at et Skjøn, som der her skulde indføres, bliver mere paalideligt, end det er i dette Dieblif. Det erede Medlem har ment, at der tilsigtedes en Lovgivning

Slagterne, som ved Benyttelse af Slagtehusene bleve nødte til at have Alt der i Fællesskab, faaledes, at Udbyttet af alle Biprodukterne skulde deles mellem dem, men det er paa ingen mulig Maade Meningen. Jeg har allerede tidligere havt Leilighed til at sige, at den Sag jo kan indrettes paa meget forskjellig Maade. For det Første er jo vedkommende Slagter, der bestemmer sig til eller nødes til at slagte i Slagtehuset, ganske Herre over, hvorledes han vil have Kreaturet behandlet; han er raadig over at bortføre alle de Produkter, der kunne føres bort. Det er jo naturligt, at der er Noget, som ikke kan føres bort, men han har fuldstændig Lov til at disponere f. Ex. over Huder og Indvolde; det beror paa en fri Forening, hvorvidt han vil gaa ind paa et Fællesskab derom med de Andre, eller han vil beholde det selv. Det er jo kun enkelte Ting, som f. Ex. navnlig Blodet, der maa føres bort, med Hensyn til hvis Benyttelse han, ialtfald hvad det store Kvæg angaar, kommer til at være i et Slags Fællesskab. Med Hensyn til de andre, mindre Kreaturer, Svin og Faar, tror jeg ogsaa det er faaledes, at, selv over Blodet kan den vedkommende Slagter, hvem Kreaturet tilhører, selv fuldstændig disponere. Det er jo imidlertid, som jeg før tillod mig at sige, en Selvfølge, at den hele Foranstaltning ikke vil kunne træffes, med mindre der er en Stemning blandt Slagterne for den (Fischer: „Det staar der ikke Noget om!). Der staar ganske vist ikke Noget derom i Loven, men jeg siger, det følger af Sagens Natur, at ingen Kommune vil i Kommuneraadet blive enig om at tilvejebringe denne Foranstaltning, førend store Forhandlinger ere foregaaede med Slagterne derom, og førend der er en almindelig Stemning mellem Slagterne derfor. Den erede Taler spurgte mig, om jeg ikke havde tænkt paa, at det var meget bedre at forbyde Slagterierne i Byerne eller idetmindste træffe saadanne Foranstaltninger, som gjorde det meget vanskeligt at faae Leilighed til at slagte i Byerne og saa lade Slagterne drage udenfor Byen og der slagte, som de ville. Jeg vil dertil sige, at det netop var det, jeg ønskede ikke maatte ske, at Slagternæringen skulde drives bort fra Byen og ud paa Landet, idet der derved ikke vil opnaas, hvad der er Hovedformaalet for den hele Sag, nemlig Midler til at tilvejebringe godt og sundt Kjød. Det erede Medlem vil jo søge at forhindre, at man foretager nogensomhelst Undersøgelse af Kjød, hvad enten det kommer fra Byen eller Landet; han vil, at det skal vedblive som hidtil, kun at Salget bliver maaffe endnu mere ukontrolleret, end det hidtil har været. Naar man ifølge Lov opretter et Slagtehus, anser jeg som Noget, der staar i aldeles uadskillig Forbindelse dermed, at man tillige indfører Slagtetvang; thi der behøves ikke nogen Lov for, at en Kommune kan oprette et Slagtehus. Paa samme Maade, som man i enkelte Kjøbstæder efter megen Banke-